

Solo PADMINI CHETTUR Foto G. Venket Ram

bij Chettur, een choreografe die het westen omarmt en er toch niet voor terugdeinst haar artistieke prestaties als singulier te omschrijven? Ze neemt afstand van codes en tradities en benadert haar dans vanuit een individueel perspectief, wars van de Indische of westerse dansgeschiedenis. Mag ik traditionele technieken kenmerken als Bhāratanyamiaans, terwijl Padmini er zelf van wegdanst?

Het emailinterview met Padmini Chettur lijkt een oefening in *l'art du déplacement*, de kunst van het migreren, het voortbewegen. Woor-

den beladen met politieke betekenissen, waarbij het gesprek telkens opnieuw afwijkt naar discussies over 'etiquettering', etymologie en dansterminologie. De grote hamvraag blijft: hoe ga je om met een ongekende vormentaal, een danstaal die voor mij, als westerse toeschouwer, grotendeels ontoegankelijk is? Chettur repliceert dat het probleem zich eveneens stelt in omgekeerde richting. In India benadert men westerse dans op een even willekeurige en gekunstelde manier. Voor haar is het aan het individuele bewustzijn van de kijker om *Solo* te situeren, wars van enige speci-

fieke kennis van een Indische dansvorm, stijl of geschiedenis, De toeschouwer heeft de vrijheid om elke eigen interpretatie te 'suggere- ren'. Op mijn vraag of de toeschouwer zijn eigen culturele *framework* mag loslaten op haar werk, antwoordt ze dat de mensen die dat doen de eerlijkste toeschouwers zijn. Elke andere visie is veelal betuttelend. Het lichaam communiceert enkel in zijn puurste vorm, over culturen heen. Indien wij ons blijven wentelen in intellectuele constructies die zorgen voor een sterk gelimiteerde benadering van werk uit andere landen, is dat onze eigen beslissing. Chettur is geïnteresseerd in diepere motivaties, kwaliteiten en intelligenties voor de beschrijving van beweging, waarbij de paden van mondelinge communicatie worden verlaten. De vorm waarin het werk zich presenteert, kan nooit te esthetiserend werken. Estheticisme dat in het westen vaak een negatieve ondertoon kent, is voor Chettur helemaal geen begrenzing. Meer nog, het maakt het eenvoudiger om het essentiële te benaderen. Dat essentiële is bij Chettur een zoektocht naar een eigen moderniteit. Welke is die moderniteit? Chettur: *'De moderniteit in Solo wordt te vaak beschreven als een westerse beïnvloeding – alsof moderniteit en westen synoniemen zijn.'* Net als bij moderniteit kleeft aan minimalisme een westers geurtje. Beide termen duiken constant op in recensies over haar werk. Haar minimalisme ziet ze zelf veeleer als een reactie tegen het excessief decoratieve karakter van de Bhāratanyam, terwijl minimalisme bij ons associaties oproept met artistieke bewegingen uit de jaren zestig. De -ismen zijn losgerukt uit hun kunstgeschiedenis en betekenen steeds minder. Het lijkt een manier te zijn geworden om kunst op een eerste niveau te beschrijven, maar de ware, actuele aard van kunst blijft op die manier in het ongewisse. Chettur beaamt dat dans op zich beschrijven niet evident en zelfs complex is. Woorden schieten te kort om de danstaal te bespreken. Haar danstaal is in termen van beweging gecreëerd. Het is de gelaagde abstractie van een brede emotionele constructie die doorheen de jaren evolueert. Ze heeft het dan ook bijzonder moeilijk met de voortdurende verwijzingen die critici maken naar de Bhāratanyam, de dans waarin ze als jong meisje werd opgeleid. Haar werk toont geen codes uit die traditionele tempeldans; referenties aan bijvoorbeeld de mudras zijn uit den boze. Chettur: *'Voor mij zijn de onmiddellijke verwij-*